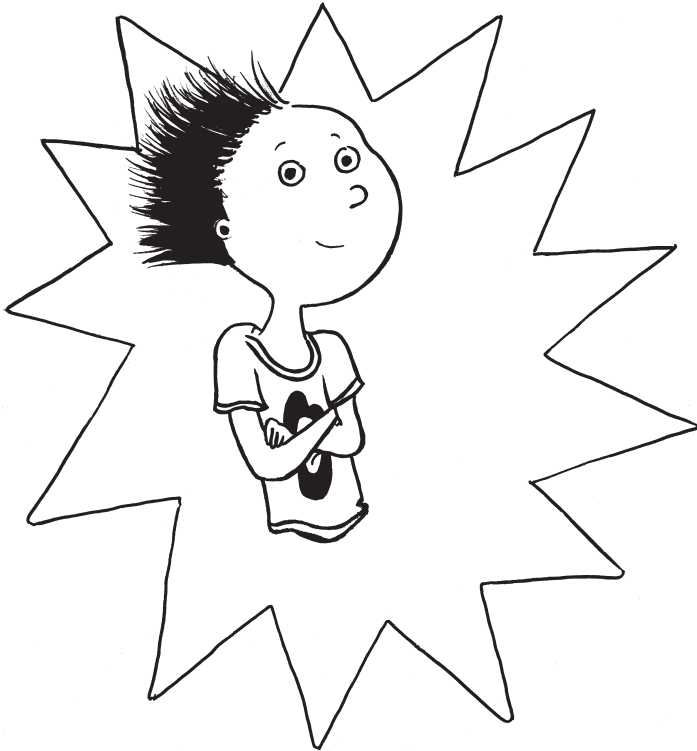

Åsa Anderberg Strollo

BRUNO 3000 TVILLINGENE

Illustrert av Julia Thorell

Oversatt av Jan Chr. Næss MNO

GYLDENDAL

Jeg heter Bruno og er åtte år gammel.
Jeg har levd i tre tusen og noen dager.
Dette er den første boka om livet mitt.

Mandag

Pappa hentet meg etter judoen i dag, men vi hadde god tid før vi måtte dra. Jeg og Ture og Tom spilte litt på mobilen til Ture, så stakk vi inn i jentegarderoben og jukset til oss noen klinkekuler fra dem. Så lekte vi ikke-lov-å-trå-på-bakken på benkene. Vi lekte helt til Tom snublet da han skulle hoppe, og slo ut en tann.

– Hjelp! skrek jentene. – Hvordan gikk det?

– HURRA! skrek Tom og løp inn på do.

Jeg og Ture spurtet etter ham. Der inne sto Tom og rev ut masse dopapir. Det var ikke en ordentlig tann, bare en melketann, og den hadde hengt og dinglet så lenge at han var blitt skikkelig lei av den. Nå var den ute! Og da han fikk stappet munnen full av dopapir, sluttet det å blø.

Men da vi kom ut igjen, hadde jentene dratt. Og alle andre også. Det var tomt og mørkt overalt.

– Pappa? Hallo?

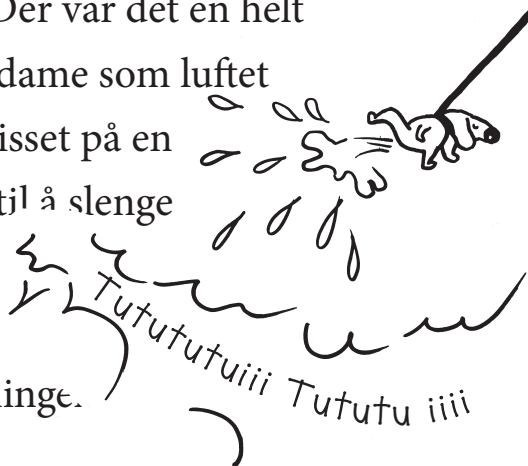
Vi ropte og famlet oss langs veggene i mørket, men vi fant ikke pappa.

– Han ble sikkert lei av å vente og dro hjem, trodde Ture.

Men da ble jeg og Tom kjemperedde og løp mot utgangen.

Vi ble roligere da vi kom ut på gata. Der var det en helt vanlig vårkveld. Lys og trafikk og en dame som luftet hunden sin. Den løftet på beinet og tisset på en løvetann. Vi fniste og skulle akkurat til å slenge igjen døra og gå hjem da vi hørte mobilen til pappa. Og det høstes ut som om den ringte et sted inne i bygningen.

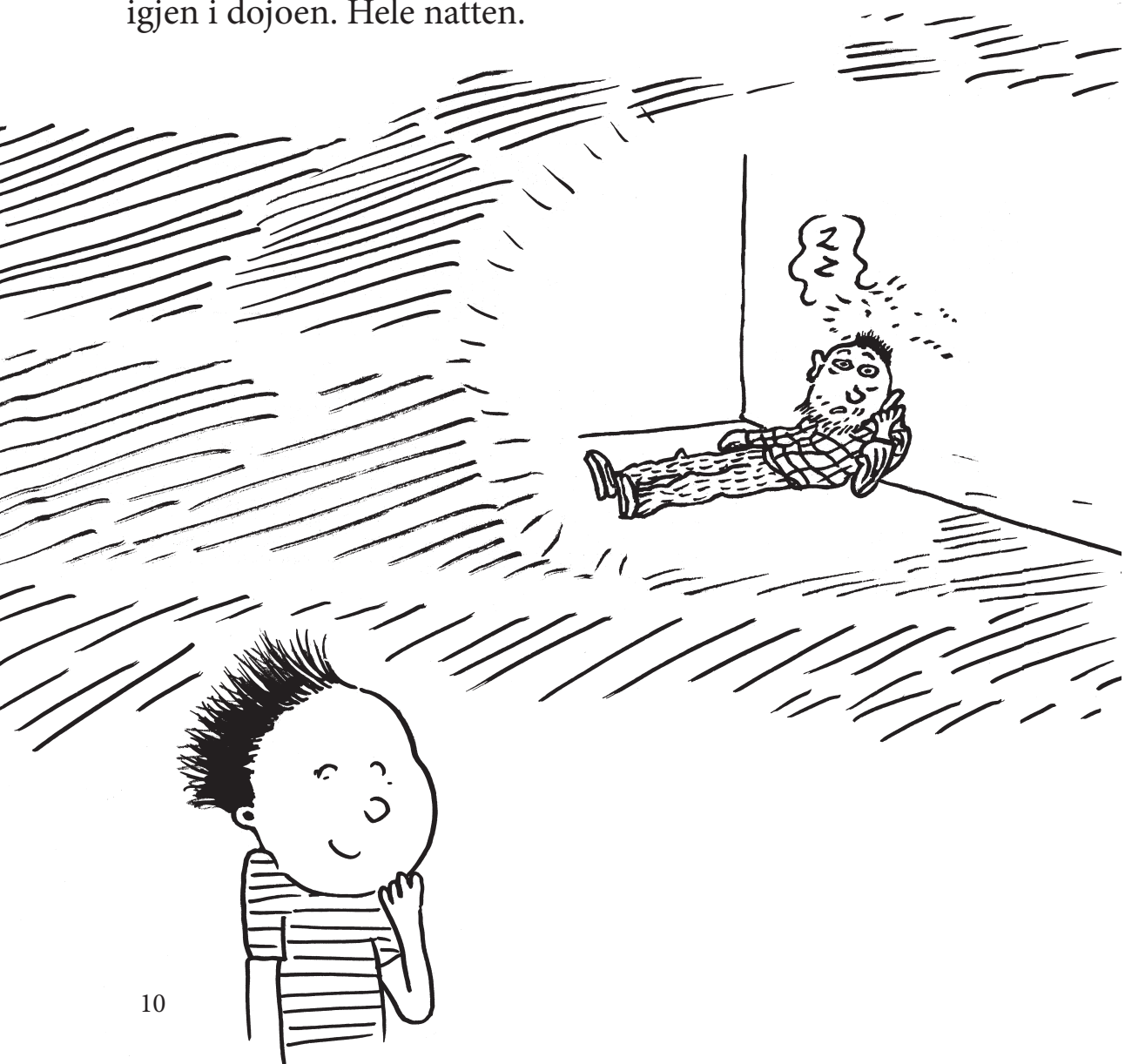
– Vi klarer det, vi tør! sa Ture og tok den ene hånda mi. Tom tok den andre. Vi trakk pusten og ble tre agenter på viktig oppdrag i mørket. Tom og jeg hadde superkrefter, og Ture hadde lasersverd. Vi listet oss innover, vi var livsfarlige, og snart hørte vi stemmen til pappa inne fra den mørklagte dojoen:

– Ja vel, men hva sa hun da?

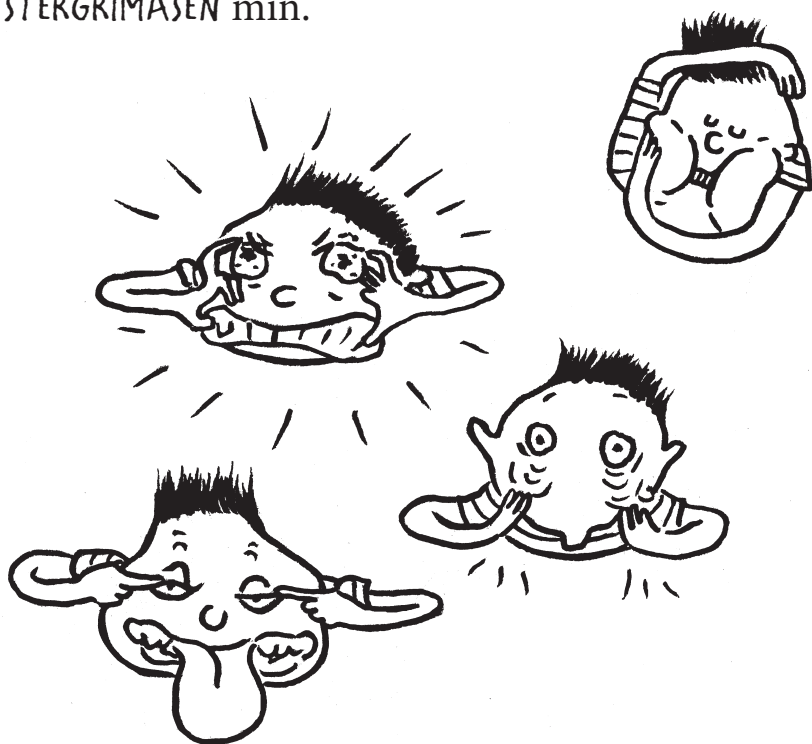

Det var umulig å se noe, men han hørtes helt vanlig ut. Jeg famlet etter bryteren og tente lyset, og der satt han og pratet i mobilen. Litt omtåket, i et hjørne på gulvet. Han hadde sovnet mens han ventet på oss. Og Anna, som er treneren vår, hadde vel oversett ham og slukket da hun dro.

Så hvis ikke mamma hadde ringt, ville pappa ha blitt igjen i dojoen. Hele natten.

– Hva skal vi gjøre når vi kommer hjem? spurte jeg og lagde grimaser. Jeg ville få ham til å slutte å gjespe. Men han gadd ikke engang å se på den VERSTE MONSTERGRIMASEN min.

– Lage middag, sa han bare og gjespet enda mer.

– Kan jeg bli med Tom og Ture hjem mens du lager middag? Jeg kommer med en gang du roper på meg. Vær så snill, vær så snill.

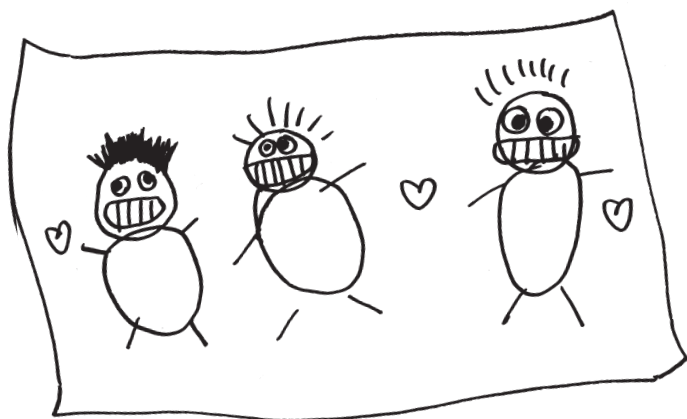
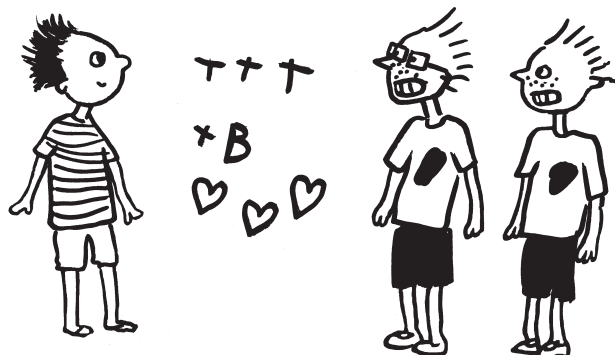
– Har du ikke lekser, da, Bruno? sa pappa, og det hørtes ut som om han VILLE at jeg skulle ha det.

Da ble jeg sur. Og så fikk jeg være med Tom og Ture likevel.

Tom og Ture er tvillinger og de ALLER beste vennene mine.

Bruno hjerte Tom

hjerne Ture. De bor i
nabogården og har lik
leilighet som mamma,
pappa og jeg.

Bortsett fra at i
stedet for å bo i
rommet ved
gangen, som jeg
gjør, så deler de det

store rommet med balkong mot
bakgården. Og i stedet for en sånn liten eske som jeg har
under senga, så er rommet deres STAPFULLT av Lego.

Helt seriøst, Tom og Ture har mest Lego i hele verden!
De har Lego-sett som ikke fins i butikken engang. Ikke i
hele Sverige. Sett som de ikke engang har funnet opp i den
digre Lego-fabrikken i Danmark ennå.

Sorry, jeg overdrev litt nå. Men nesten hver gang jeg er
hos dem, har de fått en ny eske som pappaen deres har
kjøpt til dem i New York.

Danskene er helt sprø.

Den digre Lego-fabrikken ligger i København i Danmark. Den ligger kjempelangt fra New York, men ikke så veldig langt unna Malmö, hvor jeg bor. Hvis det er fint vær og man er på stranden her, kan man se lysene fra København. Så nærme er det. Det går til og med en bro dit. Bestefaren min var med og bygde den. Men likevel sender danskene de nyeste og kuleste Lego-settene til New York **FØR** de sender dem til lekebutikkene våre.

– Bor pappaen deres i New York nå? spurte jeg mens vi sorterte deler og begynte å bygge. Denne gangen hadde de fått en skyskraper med tusen vinduer.

– Nei, nei, sa Ture og Tom helt samtidig.

– Smurf! ropte jeg.

– Han bare jobber der noen ganger, sa Tom.

Så kom Jessica og sa at pappa hadde ringt for å si at det var middag.

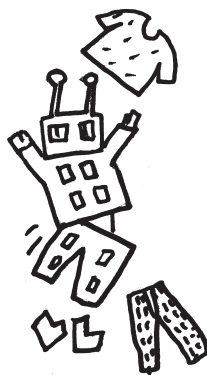
Tirsdag

Tom og Ture går på en annen skole, så i friminuttene leker jeg med mange forskjellige. I dag var jeg tingleter sammen med Yango og Lukas. Vi fant: En grusete Lypsyl med banansmak. En magnet. En rusten krok. En sko. To klinkekuler (sanne vanlige som kalles katteøyne). Men vi får ikke ha tingene i pultene våre. Monika har satt en eske på plassen til Yango ute i gangen, og vi må legge alt i den.

Onsdag

Pappa hentet oss etter treninga igjen, og i dag hadde vi dårlig tid. Jeg og tvillingene ble til radiostyrte roboter som kunne skifte kjempefort. Vi hadde antenne og tusen knapper som pep når man trykket på dem. Og vi ble ferdig fortore enn lysets hastighet, seriøst, altså. Men så skulle pappa stå og prate, prate, prate med Anna, den kjempetjukke treneren vår. Og etter det ble han sur fordi han måtte bære sykkelen min hjem. Det var vel ikke min skyld at nøkkelen lå igjen på skolen!

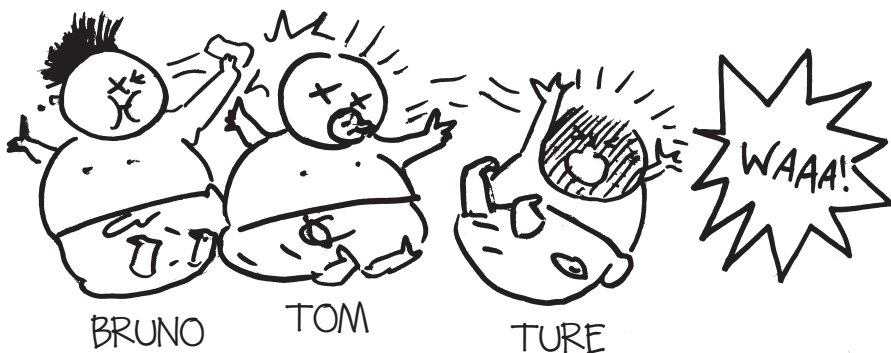
– Kan vi ikke leke hjemme hos deg i dag? spurte Tom da vi hadde gått et stykke.

– Nei, sa jeg.

– Pliiiiis 'a, sa Tom.

– Jeg sa jo nei! sa jeg. Jeg ville hjem til dem og bygge ferdig skyskraperen.

Tom, Ture og jeg har vært bestevenner siden jeg begynte på Skuta. De gikk der fra før av, men ingen av oss var særlig tøffe akkurat. Jeg hadde smokk og bleie, Ture hadde en kosekanin, og Tom pleide å spise snø bak sklia når ingen så det. Det er kult at vi skjønte at vi hørte sammen for det, og at alt skulle bli så bra! Det begynte i hvilestunden når vi lå og hvasket sammen om Star Mårs og DarrVeider til de andre ble lei av å høre på oss. Susann måtte legge seg mellom oss. Vi var så små at vi trodde det het Star Mårs, og at det gikk an å bygge Dødsstjernen av Duplo.

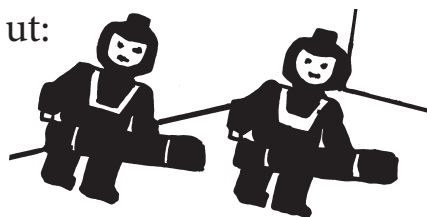

Men Tom fortsatte å mase om at vi skulle leke hjemme hos meg. Og Ture og pappa blandet seg inn:

- Dere kan vel det? sa pappa utenfor huset vårt.
- Hvorfor ikke? sa Ture.
- Slutt med det maset, teite danske colaromper! skrek jeg og løp foran dem bort til porten deres. Så lekte vi hos Ture og Tom, likevel.

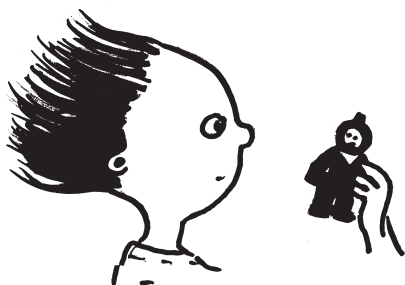

Tom og Ture bygger ingenting når jeg ikke er med, det er kjempesnilt. Da vi var ferdig med skyskraperen, oppdaget vi at det lå en ekstra legomann i esken. Utenpå sto det at det skulle være seks stykker, men det var en dublett av en fyr, det vil si en helt maken, med sølvhjelmer og murbrekker. Sånn ser en murbrekker ut:

- Kan ikke jeg få den? spurte jeg.

For man kan rive ned hus med murbrekkere. Med ordentlige murbrekkere, altså, sånne svære. Men Tom og Ture ville ikke gi meg dublettmannen.

- Vær så snill, sa jeg.
- Jeg sa nei! sa Tom.
- Vær så snill 'a! Hvorfor ikke? sa jeg.
- Fordi de er tvillinger og hører sammen, sa Tom da.

Vil du spise med
oss, Bruno?

Hm, hva
skal dere
ha?

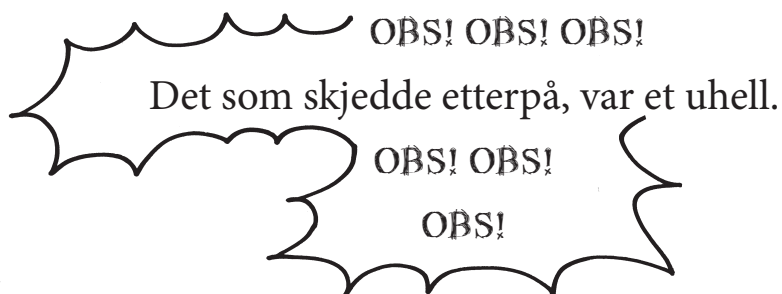
Xgsakdeir

(rar mat som jeg ikke vet hva er)

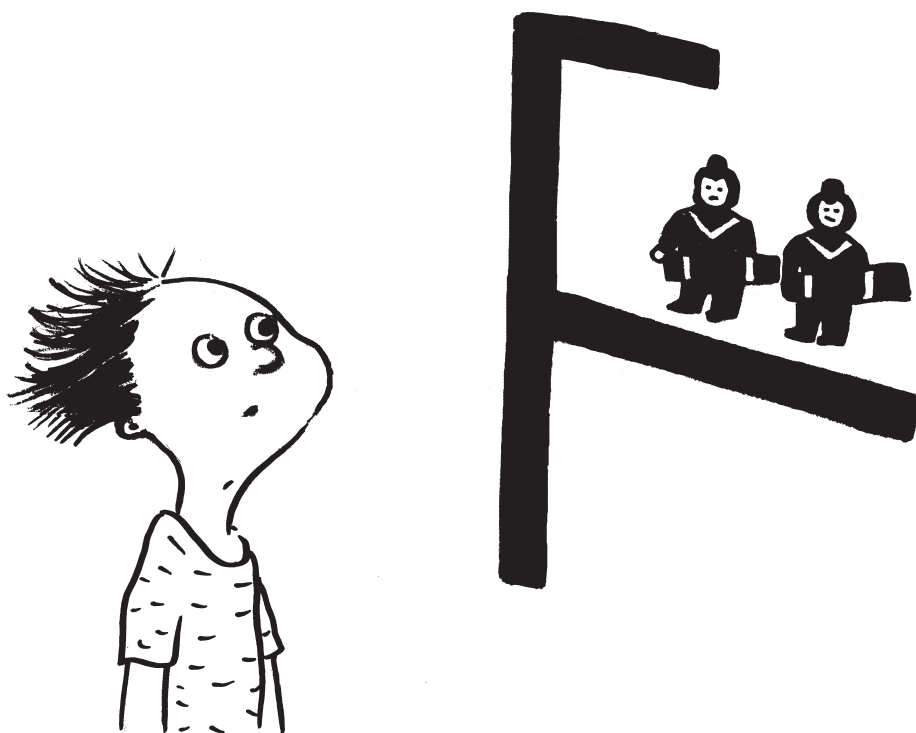
jpevmfjkh

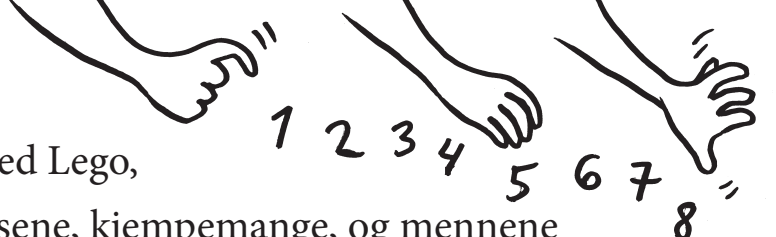
Nei, jeg må
dra hjem og spise
når pappa roper.

Da kan du vente på
rommet til Tom og Ture mens vi spiser.

Det skjedde sånn: Ture og Tom stilte legomennene med murbrekkerne ved siden av hverandre på hylla og gikk for å spise. Jessica lukket kjøkkendøra så de skulle få matro. Og jeg var alene i rommet.

Jeg telte hyllene med Lego,
åtte stykker, og husene, kjempemange, og mennene
som sto foran dem. Hundrevis. Jeg la hendene på ryggen.
Men likevel. Likevel så jeg hvordan den ene hånda mi
strakte seg mot legomannen med murbrekker. Bare den
ene, altså. Og selv om det føltes som om det begynte å snø
inni magen min, så tok den mannen. Hånda.

Jeg ble helt stiv. Hjertet mitt slo så hardt og
fort at jeg nesten kunne høre det, men likevel
stappet hånda legomannen ned i lomma.

Jeg sto der og kjente den mot låret. Og selv om jeg hadde
det sånn, så klarte jeg ikke å sette den tilbake på hylla.

Jeg må hjem nå.
Ha det!

Har Tarek ropt,
da?

Ja, massevis. Jeg må
forte meg, ha det,
ha det, ha det.

